

2018. május 5. - „Ma ismét harcol a magyar, az önvédelem adta kezébe a fegyvert!” (Így búcsúzott a Magyar Rádió minden éjjel 1944-ben.)

E sorok írásakor, május 1-én még nem alakult meg a negyedik Orbán-kormány. A miniszteri karban várható változásról, a távozó és az új miniszterek személyéről már tájékozódunk a hírközlő szolgálatától. Azt is tudjuk, hogy a miniszterelnök bizonyos változásokat vezet be a kormányzati struktúrában. Huszonnyolc évi politikusi pálya után, és a tizenkét éves rendkívül sikeres miniszterelnöki pálya után bejelentett változtatások értelmességét vitatni botorság lenne. Orbán Viktor vezetői képességeihez kétség nem fér, ha valamit megváltoztat az országvezetés menetében, annak helyességét nyugodtan, előre is meghitelezhetjük. Tévedése valószínűségi hányadosa minimális.

Mindemellett a politikai élet és véleménynyilvánítás nyitottsága megengedi az állam vezetőinek intézkedését nyilvánosan értékelni és elbírálni – természetesen kizárólag a nemzet érdeke szemszögéből. Egyelőre lássuk a pillanatnyi helyzetet!

Újsághír:

Az Iránytű Intézet elemzője azt várja, hogy Gulyás Gergelynek kancelláriaminiszterként nem lesz akkora hatalma, mint Lázár Jánosnak. Kovács János szerint a korábbinál is koncentráltabb lesz a kormányzati munka.

„Egy hibrid ötvözet, amelyik egyre inkább a kormányfőnek a személyes hatalmát, a hierarchikus működést, a közvetlen politikai döntéshozatalt preferálja, és azt látjuk, hogy ciklusról, ciklusra Orbán Viktor személyes politikai befolyása a kormányzaton belül egyre inkább erősödik. Ugye az angolszász modellben a primus inter pares, első az egyenlők között elv nagyon régen megdőlt, gyakorlatilag az első Orbán-kormány idején sem működött. Sőt az előző ciklusban azt láttuk, hogy a kancelláriaminiszter próbálta meg ezt az első az egyenlők között pozíciót felvenni a miniszterek között, nem véletlen, hogy egyébként Lázár János háttérbe szorult” – nyilatkozta Kovács János vezető elemző.

Az újsághír értékelése

A derék elemző követi a liberáldemokrata krédót. Szóváteszi a kormányfő személyes hatalmát, a hierarchiát, a közvetlen politikai döntést, és – óh borzalom – Orbán Viktornak a személyes politikai befolyása a kormányzaton belül egyre inkább erősödik.

Az elemző számára nem természetes, hogy a parlamenti demokrácia szabályai – tehát a nép döntésével kormányzásra felhatalmazott pártszövetség miniszterelnöke gyakorolja személyes irányításával az általa kiválasztott miniszterekkel a feladatául vállalt kormányzást. Az sem természetes az elemző számára, hogy a miniszterelnöknek személyes politikai befolyása van a kormányzaton belül.

Hol lát olyan kormányzást, ahol mindez tilos és természetellenes? Jó liberálisként természetesen az angolszász gyakorlatban, ahol a miniszterelnök „egyenlőként első a miniszterek között”. És hogy ne legyen egyedül, ott van a kancelláriaminiszter, aki megpróbálta „ezt az első az egyenlők között pozíciót felvenni” a miniszterelnök ellenében.

Miért is említi az angolszász példát? Azért említi hogy feladataként rámutasson Orbán diktatori hajlamára, íme a személycserével „Lázár János a háttérbe szorult”, vagyis a diktátor miniszterelnök útját állta a második egyenlőnek, aki egyedül akart első lenni az egyenlők közt. Lázár helyébe jön tehát Gulyás a csapatával együtt, aki elfogadja, hogy közvetlenül a

miniszterelnök irányítása alá fog tartozni azzal a feladattal, hogy előkészíti és ellenőrzi a kormány feladatait. Vagyis: a kormányt a kormányelnök vezeti.

Az elemző azt sunyítja, hogy Orbán diktátori hatalmat épít és gyakorol. De adós marad az „angolszász modell” működésének leírásával. Úgy gondolja talán, hogy ma már elég csak arra hivatkozni, hogy ha valami eltér az angolszász modelltól, az már elég a kötelező szisztémából kilépés bűncselekménye bizonyítására.

Liberális demokrácia

A példa tehát az angolszász politikai mezőny, amelynek egyetlen filozófiai alapja van: a liberális demokrácia. 1989-ben jelent meg az amerikai politikatudós, Francis Fukuyama híres esszéje, amelyben bejelentette a liberális demokrácia eszméjének globális győzelmét – minthogy egyedül maradt, mivel akkor éppen összeomlott a Szovjetunió, és vele omlott a kétpólusú világrend. Még mielőtt kivirulhatott belőle a Világkormány. Gyorsan abba is maradt a szocializmus világmeletű népszerűsítése is.

Szükségessé vált a liberális demokrácia, mint egyedül üdvöztető, világmegváltó eszmeiség meghirdetése, mint erkölcsi megalapozottság az amerikai bázisú globalista világhatalom számára.

Amerikának a szovjet hatalommal megosztott világhatalmi partnersége megszűntével új helyzet állt elő Európában is, és a Közel-keleten is. Az oroszok visszavonultak szűkebb hazájukba, a felszabaduló területek ellenőrzése az amerikai militarizmus feladata lett. Ez Európában könnyen ment NATO „szövetségesekként”, Közép- és Kelet-Európa országai azonnal ellenőrzés alá kerültek.

Az 1945-ben megfelezett Európa nyugati felén a háborúban letarolt országok belenyugodtak az amerikai katonai jelenlétbe és az amerikai tőke (Marshall terv) megszervezte gazdasági rendbe. El kell ismerni, egy évtizeden belül megindult a gazdasági fellendülés. Megérlelődött belőle az egységes Európa alapjainak lerakása, ne legyen többé háború Európa országai között. Senkit nem zavart, az amerikai katonai és gazdasági jelenlét, ami ugyebár védőernyő a veszélyt jelentő szovjet katonai fenyegetés ellen. Senkit nem zavart, hogy a politikai felépítmény azonosult szerkezetében és filozófiai alapjában az amerikai kétpárt-egy-eszme politikai rendjével. Elnevezése szerint a liberális demokráciával.

A szovjet átnevelésre ítélt keleti országok vágyakozással tekintettek szerencsésebb nyugati társaikra (budapestiek a bécsiekre). Amikor végre elérkezett szabadulásuk, elfogadtak mindent, ami csak jött nyugatról.

Ilyen folyamaton át jutottunk el a mai helyzethez, amikor a nemzeti kormány harmadik folyamatos időszakát kezdi a magyar nép többségi akaratából. És az Európai Unió, ahova 2004-ben nagy reményekkel beléptünk, Magyarország megbüntetésével foglalkozik. Mert nem vagyunk made in USA liberális demokraták.

Univerzális eszmerendszer

A kommunizmus ideo-idiótáinak az volt a rögeszméje, hogy egyetlen eszmerendszer legyen az emberiség számára, és aki ezt nem fogadja el, az nem részesülhet az élet javaiban. Minden jel arra mutat, hogy az univerzális eszmerendszer szerepére most a liberalizmus pályázik. A folyamatnak a vége az lesz, hogy amely ország nem kánoni liberális, azt háborúval sújtják. A brüsszeli viszonyulás a magyarországi választások eredményéhez nagyon egyértelműen nevezhető ellenségesnek.

Röpke bepillantás elegendő a politikai elméleteket gyártó filozófikusok világába ahhoz, hogy

lássuk, eszmei termékeiket megrendelésre készítik. Nagy pénz működik ebben a szakmában, egyetemek, tudományos intézetek, neves szerzők sokasága él meg ezen a terepen. Nem kis dologról van szó, hanem a világ dolgainak előre tervezett történetéről, amiben a megrendelők elképzelése érvényesül. Félelmetes, de benne vagyunk, csak normális tudatunk nem kész a befogadására.

Két évtizeddel azt követően, hogy az indiai származású amerikai szerző, Fareed Zakaria a Foreign Affairs hasábjain megjelentette az illiberális demokráciáról írott tanulmányát: „Az illiberális demokrácia virágzása (1997) (The Rise of Illiberal Democracy, in Foreign Affairs, Vol. 76. No. 6., Nov.-Dec. 1997, pp. 22-43), különböző társadalmi, gazdasági, valamint politikai tényezők szinergiájának hatására rendkívüli módon megnőtt az érdeklődés az illiberális állam- és demokraciafelfogás iránt. Az ún. illiberális demokráciák és a különböző autoriter („hibrid”) rezsimek iránti szimpátia növekedése, valamint a politikai populizmus terjedése, illetőleg a rendszerkritikus pártok és jelöltek támogatottságának megugrása a XXI. század második évtizedének jól látható és markáns fejleményei. Az alábbi – magyar nyelven első ízben hozzáférhetővé vált, és szinte teljes terjedelemben közzétett – szakfordítás célja, hogy szakmai szempontból vegye górcső alá az illiberális demokráciák egyes államelméleti aspektusait vizsgáló 1997-es tanulmányt.”

Ilyen bevezetővel indul az értekezés, amit szemlélünk, amelynek tárgya a liberalizmus és annak ellenpárja (tagadása) az illiberalizmus. A Nyugat interpretálásában demokrácia alatt majdnem egy évszázadon keresztül a liberális demokráciát értették. Ebben a fogalmazásban nem érzékeljük, hogy a gyakorlatban két szabályrend együttes alkalmazása rejlik: a liberalizmus egyrészt, mint a politikai szabadság (demokrácia) koncepciója, másrészt mint gazdaságpolitikai (szabad piac) koncepció. A demokráciának tehát a liberalizmus a beszabályozója. A liberalizmus univerzális egyediségre törekszik, mint korábban a kommunizmus.

Fareed Zakaria értekezésének befejező szakasza sokat mond számunkra:

„Napjainkban az illiberalizmus terjedésének »vírusa« ellenére a nemzetközi közösség, és legfőképpen az Egyesült Államok leghasznosabb szerepe, hogy – ahelyett, hogy új országokat keresne a demokratizálódás és a választások lebonyolítása érdekében – erősítse meg a demokráciát, ahol gyökeret vert, és ösztönözze az alkotmányos liberalizmus fokozatos fejlődését az egész világon. Az alkotmányos liberalizmus nélküli demokrácia nem egyszerűen elégtelen, de veszélyes, s ezzel behozza a szabadság erózióját, a hatalommal való visszaélést, az etnikai megosztottságot és még a háborút is. Nyolcvan évvel ezelőtt Woodrow Wilson elfogadta a kihívást Amerika nevében, hogy a világot biztonságossá tegye a demokrácia számára. Ahogy közeledünk a következő évszázadhoz, feladatunk, hogy a demokráciát biztonságossá tegyük a világ számára.”

Nem is lenne túl erős ítélet kimondani, hogy a politikai filozófus a legkártékonyabb féreg a világon.

Vannak országok, amelyek elfogadják a demokráciát, de nem fogadják el a korlátozás nélküli gazdaságot. Ezeket nevezik illiberálisnak. Ilyen Magyarország is. (Erre utalt Orbán Viktor néhány évvel ezelőtt Tusványoson). A tőke és a munka szabad áramlását ugyan elfogadjuk, de többek között nem engedjük a termőföld piaci áruként forgalmazását.

Olvassuk, hogy: „Az Amerikai Egyesült Államokban és Nyugat-Európában alakult ki az egyének élethez való jogát, a tulajdonhoz való jogot, a vallás- és szólásszabadságot biztosítani kívánó, a kormányzat elé korlátokat állító, és törvény előtti egyenlőséget követelő, valamint pártatlan bíróságokat, illetőleg az egyház és állam szétválasztását kezdeményező rendszer. Az alkotmányos liberalizmusban minden egyénnek elidegeníthetetlen jogai vannak, az ország

pedig olyan alkotmánnyal rendelkezik, amely biztosítja is ezeket, és korlátozza a kormányt.” Ez így jól hangzik, a probléma a további részletekben van. A nyugati szisztémával átvettünk néhány olyan elemet, amivel külső erők kiszolgáltatottjává váltunk. Ilyen az alkotmánybíróság, amelynek tagjai nem választás útján kapnak olyan hatalmat amivel felülbírálnak a törvényhozó hatalom által megszavazott törvényt, rendszerint valamely külföldi érdekelttség kívánságára.

Ilyen a fékek és ellensúlyok alkalmazása a kormány ellen. Orbán Viktor kifejtette nézetét, hogy a fékek és ellensúlyok rendszere csak amerikai találmány, a magyar berendezkedésen pedig nem fognak változtatni, amíg ők kormányoznak. Minthogy ilyen lehetőségek külföldi vagy ilyen érdekeket szolgáló ellenzéki támadásra adnak lehetőséget, ez nem más, mint beavatkozás az ország szuverenitásába.

Az angolszász szisztéma, amely intézményeket csoportosít a megválasztott kormány köré, olyan erőt tud bevetni, amivel a kormány kényszeríthető szándékától eltérő útra vagy akár megdönthető. Ezek az intézmények nem választások által jönnek létre, hanem a liberális demokrácia elve és nemzetközi elkötelezettség alapján. Működését tapasztalhattuk Magyarországon és a magyar politikát figyelő nemzetközi szervek és média viselkedésében. Valahányszor nemzeti kormány működik Magyarországon, ezek a szervek azonnal támadnak mindent, külföldről is és a nemzetellenes ellenzék részéről is. Nyíltan kifejezve is a kormány megdöntése, leváltása a cél, mert „diktatórikus, nem jogállam, kirekesztő, lop, tönkreteszi az országot”, stb. Amikor a külföldi politikai és üzleti érdekeket kiszolgáló szocliberális kormány uralkodott, nem volt semmi kifogás a magyar országai kormányzásra az atlantista liberalista államok és intézményei részéről.

Ettől demokrata a liberális.

A legpiszkosabb beavatkozás a külföldről pénzelt célszervezetek hálózata.

Az NGO-jogosultság a legveszélyesebb. NGO = Non Government Organization, alkalmasint magántársaságok törvényes joga a kormány munkájának bírálata, akadályozása.

Támadás Magyarország ellen

Judith Sargentini, európai parlamenti zöldpárti képviselőt kérte fel az EU vezetőség a feladatra, hogy készítsen különjelentést Magyarországról.

A Sargentini-jelentés szerint Magyarországon egyértelműen fennáll az uniós értékek súlyos megsértésének kockázata, ezért indokolt az alapszerződés hetes cikke szerinti jogállamisági eljárás megindítása – áll az Európai Parlament (EP) belügyi, állampolgári jogi és igazságügyi bizottságában (LIBE) készülő magyar különjelentés április 6-án Brüsszelben bemutatott tervezetében.

Az ülésen több képviselő is élesen bírálta a magyarországi helyzetet. Judith Sargentini zöldpárti jelentéstevő a tervezetet bemutatva hangsúlyozta: mindenekelőtt azt vizsgálják, hogy a magyarok alapjogai hogyan érvényesülnek, az állam miként bánik a polgáraival, s ezt látva az EU-nak kötelessége cselekedni.

Roberta Metsola néppárti árnyékelőadó egyebek mellett a külföldről támogatott civil szervezetekre vonatkozó magyar törvényről beszélt, mely szerinte aránytalanul súlyosan érinti az NGO-k működését, és ellentétes az unió értékeivel.

Ebben a vitában Magyarországot sorozatos rágalomok érték, és aki erre reagál, azt folyamatosan minősítik – mondta Szijjártó Péter magyar külgazdasági és külügyminiszter Brüsszelben, válaszul a vádakra. Azt is közölte, nem értenek egyet Soros Györggyel, és vitában állnak vele. Soros azt akarta, hogy az Orbán-kormány megbukjon. Ezekben a vitákban soha

semmilyen formában nem hoztuk szóba Soros vallását – tette hozzá az antiszemitizmusról szóló hazug vádakra reagálva. A jelentés minden egyes vádpontjára tételesen válaszoltunk – hívta fel a figyelmet a miniszter. A magyar kormány nem akarja ellehetetleníteni az NGO-k működését, csak azt szeretné látni, hogy külföldről kik finanszírozzák ezeket a szervezeteket – mondta Szijjártó. Érdekes, hogy a LIBE-bizottság csak a Soros-egyetem panaszkodását hallja meg – hívta fel a figyelmet a külügyminiszter.

„Hogyha mi nem állnánk ellen, akkor a Soros-tervet már régen végrehajtotta volna az Európai Parlament. De nem tudják megtenni, mert ott vagyunk védekezően, és próbálnak minket megkerülni, próbálnak megbüntetni, lenyomni, de egyszerűen nem sikerül nekik. Nem sikerülhet nekik” – szögezte le Szijjártó Péter.

Április 26-án ismét parázs vita zajlott le Brüsszelben Magyarország és az Európai Parlament (EP) belügyi, állampolgári jogi és igazságügyi bizottságának (LIBE) tagjai között az úgynevezett Sargentini-jelentés, vagyis valójában a Soros-jelentés kapcsán.

Az indulatok odáig fajultak, hogy a brüsszeli „demokraták” megpróbálták a magyar kormányt képviselő Szijjártó Péterbe fojtani a szót. A külgazdasági és külügyminiszter a Soros-jelentést hazugságok gyűjteményének nevezte és előrevetítette, hogy a magyar kormány nem fogadja el.

– Judith Sargentini jelentése minősített hazugságok gyűjteménye – mondta a Kossuth Rádió Vasárnapi Újság című műsorában Szijjártó, hozzátette, már unalomig ismert általánosságokat és puffogtatásokat tartalmazó, mindenféle valóság alapot nélkülöző állításokat hordanak össze Magyarországról az EP-ben. „Olyan állításokat, amelyeket százszor, ezerszer megcáfoltunk. Ugyanakkor látszik, hogy a jelentésben minden számít, kivéve a tények meg a valóság. Azt állítani, hogy Magyarországon el akarják nyomni a civil szervezeteket, vagy éppen azt, hogy az ország nem tett eleget az antiszemitizmussal szemben, esetleg, hogy nincsen sajtószabadság, olyan hazugságok, amelyekkel szemben pusztán tények állnak.”

Szijjártó beszámolójában arról beszélt, hogy a LIBE-bizottság tagjainak is elmondta, hogy a magyar emberek április 8-án hoztak egy nagyon világos döntést. „A magyar népakarat olyan elsöprő erejű, amelynek nyomán csak az elkeseredett és tehetetlen düh dolgozik ezekben az emberekben és szervezetekben, amelyekkel most Magyarországot mindenfajta módon próbálják támadni.” Hozzátette, hogy a magyar emberek az elmúlt évek teljesítményéről egészen más következtetésre jutottak, mint Judith Sargentini és a LIBE-bizottság. Megjegyezte, a különbség a kettő között, hogy a magyar emberek szerepelnek a magyar választói névjegyzékben a bizottság tagjai pedig nem, így nincs joguk döntést hozni az ország jövőjéről. Úgy fogalmazott: „hiába próbálnak minket megroppantani, hiába próbálnak rólunk mindenfajta képtelenséget állítani. A magyar emberek arra hatalmaztak fel minket, hogy olyan politikát folytassunk, amelynek értelmében csak a magyar emberek mondhatják meg, hogy ki jöjjön ebbe az országba, csak a magyar emberek határozhatják meg, hogy kivel éljünk együtt a saját hazánkban. Meg fogjuk védeni saját határainkat, nem fogunk elfogadni semmifajta kötelező betelepítési kvótát, és Magyarországot magyar országnak fogjuk megőrizni” – jelentette ki. **Csa**

pó Endre